

1960 hän otti Hämeenlinnassa osaa ensimmäisiin iskelmälaulukilpailuihinsa. Poikien yhteiset vuotensa länsisaksalaisessa huolinta-liikkeessä ja nuoruuden seikkailut olivat ikimuistoiset. Antin kyky soittaa kitaraa sekä laulaa rautalankamusiikkia että tangoa tekivät hänestä vähitellen uuden hahmon myötä ylivoimaisen; Irwin Goodman tuli myös koko uransa ajan tarvitsemaan oman Emil von Reteen, jota ilman häntä ei olisi ollut tässä hahmossa olemassa.

Irwin Goodman debytoi 40 vuotta sitten, vuonna 1965 laululla *En kerro kuinka jouduin naimisiin*. Sitä seurasivat *Työmiehen lauantai* ja *Ei tippa tapa*, viimeisin jo Musiikki Fazerin leivissä. Näänsä laulavaa, lippalakkista Irwiniä pidettiin 60-luvun Suomessa sensaationa, protestilaulajana. Vexi Salmen mukaan hän oli kuitenkin eräänlainen kuplettihahmo, jonka suomalaisuus tuli esiin lukemattomissa lauluissa kuten mm. *Juhlavalssi*, *Ryysyranta* ja *Tango Kauhajoen kasinolla*. Irwin Goodmanin oli turha riisua esiintymisvaatteensa ja muuttua hiljaisemmaksi Antiksi keikkojen jälkeen; hän oli ja pysyi Irwiniä niin kauan kuin oli ihmisten ilmoilla.

Irwin Goodmanin fenomenaalinen ura kesti vuodet 1965-78, sitten seurasi tynempi vaihe 1979-84, jälleen come back vuodesta 1984 (*Härmäläinen perusjuntti ja Mä tahdon lättähattujen vanhainkotiin*), ja lopuksi rämähti *Rentun ruusu* 1988 kaikkine jälkiseurauksineen, äkilliseen kuolemaan 1991 asti. Irwin Goodman oli saanut perheen, vaimon ja kaksi lasta, mutta hän kuitenkin poti välillä masennusta, alkoholismia, talousvaikeuksia, nousi ja ponnisti taas pinnalle.

Antti Hammarbergista oli tullut Irwin Goodman, ja hän nousi, lasi ja eli koko ajan tämän hahmon mukana. Irwin ei hellittänyt hänessä, ei sitten vuoden 1965; jotain herkkää ja seurallista, jotain oikeaa Antti Hammarbergia jäi samalla tuon suursuosikin, *Rentun ruusun* terälehtien alle.

Helsingissä, marraskuussa 2005

Maarit Niiniluoto